

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-618/2017

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E
i
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, u ime Republike Hrvatske, po sucu toga suda mr. sc. Ivani Koštarić Fegeš, u pravnoj stvari tužitelja CROATAN d.o.o., Zagreb, Radnička Cesta 43, OIB: 20165200748, kojeg zastupa punomoćnik Timon Sakoman, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika IVANA MIRTA, Ciglenica Zagorska (Sveti Križ Začretje), Ciglenica Zagorska 63, OIB: 09389935921, bivšeg vlasnika obrta IML ELEKTRO, Ciglenica Zagorska (Sveti Križ Začretje), Ciglenica Zagorska 63, OIB: 09389935921, kojeg zastupaju odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda dr.sc. Sandra Marković, Sidonija Grbavac i dr.sc. Dino Gliha u Zagrebu, radi isplate, zaključio je glavnu raspravu 28. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljevog punomoćnika Timona Sakomana, tuženika osobno i tuženikovog punomoćnika Domagoja Vlašića te donio i objavio rješenje i presudu 10. srpnja 2026.,

riješio je

I. Odbacuje se tužba u dijelu tužbenog zahtjeva kojim tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 3.845,64 EUR s pripadajućim zateznim kamata od 1. rujna 2006. do isplate.

II. Dopušta se preinaka tužbe od 30. travnja 2025. kojom je tužbeni zahtjev povećan za iznos od 2.561,54 EUR s pripadajućim zateznim kamata od 27. lipnja 2006. do isplate.

presudio je

I. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 17.582,46 EUR sa zateznim kamata koje teku:

- na iznos od 13.600,78 EUR od 27. lipnja 2006. do isplate i

- na iznos od 3.981,68 EUR od 24. siječnja 2007. do isplate,

i to do 31. prosinca 2007. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje

koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj zahtijeva isplatu zateznih kamata na iznos od 3.981,68 EUR od 27. lipnja 2006. do 23. siječnja 2007. kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove u iznosu od 10.011,73 EUR sa zateznim kamatama od 10. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 11.599,76 EUR s pripadajućim zateznim kamatama od 10. srpnja 2026. do isplate kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 18. prosinca 2007. podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 158.950,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama.

U tužbi u bitnome navodi kako je s tuženikom 12. svibnja 2006. sklopio Ugovor br. 12/2006 kojim se tuženik obvezao izvesti elektroinstalacijske radove na poslovnom prostoru tužitelja – poslovnoj građevini za izradu proizvoda od papira i tisak u Donjoj Bistri, sve sukladno izrađenom projektu od strane društva AMG STUDIO d.o.o. Začretje i priloženom troškovniku. Navodi kako je ugovorom predviđeno da će tužitelj tuženiku naknadu za izvedene radove isplatiti u tri rate na način da će prvu ratu u iznosu od 35% vrijednosti radova, odnosno 202.825,00 kn isplatiti do 15. svibnja 2006.; drugu ratu u iznosu od 30% vrijednosti radova, odnosno 173.850,00 kn do 15. lipnja 2006. i treću ratu u iznosu od 35% vrijednosti radova, odnosno 202.825,00 kn trideset dana nakon završetka radova. Ističe da je tuženiku navedenu prvu i drugu ratu isplatio u cijelosti te je isplatio dio treće rate u iznosu od 30.000,00 kn sukladno traženju tuženika, odnosno tužitelj je tuženiku isplatio ukupno 406.674,98 kn od ukupne cijene radova koja je iznosila 579.500,00 kn. Tužitelj dalje navodi kako je tuženik iz neutvrđenog razloga prestao s izvođenjem radova zbog čega ga je tužitelj u više navrata telefonski pozivao da nastavi sa započetim radovima, no tuženik se na te pozive oglušio. Ističe da je 10. rujna 2007. tuženiku poštom preporučeno s povratnicom uputio dopis kojim ga je pozvao na dovršetak započetih radova na koji se tuženik nije odazvao, a nakon toga je putem svog punomoćnika dopisom od 24. listopada 2007. ponovno pozvao tuženika na nastavak započetih radova, na što je tuženik odgovorio e-mailom najavivši nastavak radova za 13. studenoga 2007. Navodi da je tuženik 13. studenoga 2007. pristupio na gradilište i započeo izvoditi radove, no nakon tog dana ih nije nastavio. Tužitelj je 7. prosinca 2007. tuženiku poslao e-mail i preporučeni dopis

kojim je tuženika obavijestio da raskida ugovor. S obzirom na navedeno, tužbenim zahtjevom od tuženika traži isplatu ukupnog iznosa od 158.950,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, od čega se iznos od 30.000,00 kn odnosi na naknadu plaćenu za radove koji nisu obavljani, iznos od 28.975,00 kn odnosi se na ugovornu kaznu za zakašnjenje s izvođenjem radova, a iznos od 100.000,00 kn odnosi se na naknadu štete koja mu je nastala jer je uslijed tuženikovih kašnjenja s obavljanjem radova te propusta da pojedine radove obavi i dovrši tužitelj kasnio s preseljenjem u novi proizvodni pogon.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ne osporava činjenicu da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor, kao ni dinamiku isplate naknade za izvedene radove određenu tim ugovorom. Osporava da je tuženik s radovima prestao iz nepoznatih razloga te ističe da je saznao kako tužitelj za predmetni objekt nije pribavio građevinsku dozvolu i da se radovi na objektu izvode mimo potrebnih dozvola te da se zbog navedenoga izložio riziku da bude kažnjen od eventualne inspekcije. Navodi da je višekratno upozoravao tužitelja da je u projektnoj dokumentaciji predviđena premala snaga angažmana, odnosno da je od HEP-a zatražena suglasnost za svega 60 kW, dok je tuženik uočio da je, s obzirom na proizvodnu liniju i djelatnost tužitelja bilo potrebno zatražiti suglasnost HEP-a za 150 kW te je osim navedenoga tužitelj za ugradnju osigurao kablove od 16 mm² umjesto 35 mm². Ističe da takvi tanji kablovi ne odgovaraju instalaciji koja bi podržavala proizvodni proces tužitelja te je tuženik upozoravao tužitelja da će doći do izbacivanja osigurača u glavnom ormariću, što se i dogodilo pa slijedom navedenoga tuženik nije mogao za takav materijal i kablove dati garanciju, kao ni potrebne ateste. U vezi s time navodi da je tuženik odgovorna osoba koja smatra da svoju djelatnost treba obavljati po pravilima struke, što mu je ovdje bilo onemogućeno zbog neodgovarajućih materijala. Ne spori da je tuženik 13. studenoga pristupio na gradilište te navodi da je krenuo s postavljanjem gromobrana, što nije mogao učiniti zbog loših vremenskih uvjeta (kiša i snijeg). Također, navodi da je ostalo potrebnim ugraditi lampe koje se ugrađuju kad je objekt iznutra u cijelosti završen, što ovdje nije bio slučaj, a nakon toga je tužitelj jednostrano raskinuo ugovor s tuženikom.

3. U nastavku postupka tužitelj je osporio tvrdnje iz odgovora na tužbu. Tužitelj je, nakon primitka nalaza i mišljenja sudskog vještaka Dragutina Praničevića od 25. kolovoza 2009., podneskom od 8. rujna 2009. objektivno preinačio tužbu na način da od tuženika umjesto ukupnog iznosa od 158.950,00 kn sada zahtijeva isplatu ukupnog iznosa od 142.150,06 kn s pripadajućim zateznim kamatama koje teku na iznos od 83.175,06 kn od 27. lipnja 2006. do isplate; na iznos od 30.000,00 kn od 25. siječnja 2007. do isplate te na iznos od 28.975,00 kn od 1. rujna 2006. do isplate. Na ročištu od 20. travnja 2010. tužitelj je obrazložio da, uz iznos od 30.000,00 kn koji se odnosi na naknadu plaćenu za radove koji nisu obavljani, sada, umjesto iznosa od 100.000,00 kn koji se odnosi na naknadu štete, sukladno nalazu i mišljenju sudskog vještaka potražuje još i iznos od 83.175,06 kn koji se odnosi na razliku između vrijednosti stvarno obavljenih radova te iznosa naknade za obavljene radove koju je tužitelj isplatio tuženiku, a iznos od 28.975,00 kn potražuje po osnovi ugovorne kazne zbog zakašnjenja.

U podnescima od 5. listopada 2009. i 12. prosinca 2011. te na ročištima od 14. rujna 2011., 23. veljače 2012. i 5. travnja 2013. tuženik se usprotivio navedenoj preinaci tužbe u bitnome navodeći kako je tužitelj izmijenio činjeničnu i pravnu osnovu tužbe.

Na ročištu od 10. rujna 2012. tuženik je istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine.

U nastavku postupka tuženik je u bitnome ostao kod tvrdnji iz odgovora na tužbu.

4. Presudom ovog suda poslovni broj P-5587/2007 od 8. travnja 2013. (dalje: prvostupanjska presuda) u cijelosti je prihvaćen tužbeni zahtjev te je točkom I. izreke tuženiku naloženo platiti tužitelju ukupan iznos od 142.150,06 kn s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na iznos od 83.175,06 kn od 27. lipnja 2006. do isplate; na iznos od 30.000,00 kn od 25. siječnja 2007. do isplate te na iznos od 28.975,00 kn od 1. rujna 2006. do isplate, dok je točkom II. izreke prvostupanjske presude tuženiku naloženo naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 50.135,00 kn.

5. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTS) poslovni broj Pž-5099/2013 od 2. ožujka 2017. preinačena je prvostupanjska presuda u dijelu točke I. izreke na način da je odbijen dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu ugovorne kazne u iznosu od 28.975,00 kn sa zateznim kamatama od 1. rujna 2006. do isplate.

Rješenjem VTS-a poslovni broj Pž-5099/2013 od 2. ožujka 2017. (dalje: ukidno rješenje) ukinuta je prvostupanjska presuda u dijelu točke I. izreke koji se odnosi na isplatu iznosa od 113.175,06 kn sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 83.175,06 kn od 27. lipnja 2006. do isplate i iznos od 30.000,00 kn od 25. siječnja 2007. do isplate te u točki II. izreke i predmet je u odnosu na taj dio tužbenog zahtjeva vraćen ovom sudu na ponovno odlučivanje.

U obrazloženju ukidnog rješenja, kojim je ovaj sud vezan u smislu članka 375. stavka 4. i članka 377. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, dalje: ZPP), VTS je u bitnome naveo da je prilikom donošenja prvostupanjske presude sud propustio odlučiti o preinaci tužbe zbog nepravilnog zaključka da do preinake nije došlo jer je ukupni iznos na koji glasi tužbeni zahtjev smanjen te je istaknuo da je tužitelj dijelom izmijenio činjeničnu osnovu zahtjeva odustavši od potraživanja iznosa od 100.000,00 kn po osnovi naknade štete i u tom je dijelu postojeći zahtjev u iznosu od 30.000,00 kn povećao za 83.175,06 kn po osnovi preplate obavljenih radova, a povećanje tužbenog zahtjeva predstavlja preinaku tužbe o kojoj je sud propustio donijeti posebno rješenje. Nadalje, VTS navodi kako je u prvostupanjskom postupku izostala valjana ocjena nalaza i mišljenja sudskog vještaka budući da sud nije u svemu otklonio tuženikove prigovore na navedeni nalaz i mišljenje koji se tiču kriterija za procjenu vrijednosti izvedenih radova. Također, VTS ukazuje da je pri ocjeni osnovanosti tužbenog zahtjeva sud primijenio materijalnopravne odredbe Zakona o obveznim odnosima (ZOO/91) koji se u konkretnom slučaju ne primjenjuje budući da je riječ o ugovornom odnosu koji je nastao tijekom 2006., odnosno nakon stupanja na snagu novog Zakona o obveznim odnosima.

S obzirom na navedeno, u uputi sadržanoj u obrazloženju ukidnog rješenja VTS navodi da će u nastavku postupka sud ponovno odlučiti o tužbenom zahtjevu za povrat preplaćenih iznosa, kao i troškovima cjelokupnog postupka vodeći pritom računa da se razjasne svi tuženikovi prigovori, a naročito prigovor zastare, dospelosti obveze i visine kamatne stope te prigovor procijenjenoj vrijednosti rada tuženika sačinjenoj po sudskom vještaku, što je moguće učiniti davanjem dopunske zadaće vještaku za izradu nalaza primjenom ugovorenih cijena na utvrđeni opseg tuženikovog posla.

Nadalje, VTS navodi da, mada je u konkretnom slučaju riječ o povratu dijela plaćene naknade koja prelazi vrijednost izvedenih radova, tužiteljeva imovina u trenutku plaćanja nije prešla u imovinu tuženika kao izvođača radova bez pravne osnove nego na temelju ugovora o djelu koji je kasnije raskinut čime je osnova naknadno otpala pa je to razlog za primjenu odredaba o pravilima koja uređuju posljedice raskida ugovora, uz odredbe o stjecanju bez osnove koje ne daju osnovu za primjenu zatražene više kamatne stope. VTS također navodi kako nema osnove niti za prihvaćanje prigovora zastare budući da je tužba podnesena 18. prosinca 2007. (jedanaesti dan nakon raskida ugovora), a dijelom za preinačeni zahtjev u kolovozu 2009.

6. U ponovnom suđenju tužitelj je na ročištu od 19. rujna 2017. ostao kod tužbe i preostalog dijela preinačenog tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 113.175,06 kn po osnovi preplaćenih i neobavljenih radova s pripadajućim zateznim kamatama s time da je istaknuo kako zatezne kamate na dio iznosa od 83.175,06 kn potražuje od 7. prosinca 2007. kao dana raskida ugovora, a ne više od 27. lipnja 2006.

Tuženik se nije protivio povlačenju tužbe u dijelu potraživanja zateznih kamata na navedeni iznos, ali se ponovno usprotivio preinaci tužbe te ostao kod odgovora na tužbu, prigovora zastare i svih dotadašnjih navoda te je osporio potraživanu kamatnu stopu.

Rješenjima od 19. rujna 2017. sud je utvrdio da je tužba povučena u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata tekućih na iznos od 83.175,06 kn za razdoblje od 27. lipnja 2006. do 6. prosinca 2007. te je iz razloga svrsishodnosti rješenja odnosa među strankama (članak 190. stavak 2. ZPP) dopustio preinaku tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva za iznos od 83.175,06 kn s pripadajućim zateznim kamatama od 7. prosinca 2007. do isplate.

Podneskom od 30. travnja 2025. tužitelj je nakon zaprimanja nalaza i mišljenja sudskog vještaka Igora Finka od 11. travnja 2025. povećao tužbeni zahtjev na način da po osnovi razlike između preplaćenih i izvedenih radova umjesto 113.175,06 kn (15.020,92 EUR) sada zahtijeva 132.475,10 kn, odnosno 17.582,46 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje na cjelokupni iznos od 17.582,46 EUR teku od 27. lipnja 2006. do isplate. Također, u istom podnesku tužitelj je naveo da pored navedenog iznosa po osnovi ugovorne kazne potražuje iznos od 28.975,00 kn, odnosno 3.845,64 EUR s pripadajućim zateznim kamatama od 1. rujna 2006. do isplate.

Na ročištu za glavnu raspravu 29. kolovoza 2025. tuženik se usprotivio navedenoj preinaci tužbe te je istaknuo prigovor zastare.

Podneskom od 16. ožujka 2026. tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev na način da od tuženika više ne potražuje ugovornu kaznu u iznosu od 3.845,64 EUR, već samo iznos od 17.582,46 EUR po osnovi preplaćenih radova sa zateznim kamatama od 27. lipnja 2006. do isplate. U podnesku od 27. travnja 2026. tuženik se usprotivio takvom smanjenju tužbenog zahtjeva.

7. Tužitelj je podneskom od 30. travnja 2025. ponovno istaknuo tužbeni zahtjev za isplatu ugovorne kazne u iznosu od 3.845,64 EUR s pripadajućim zateznim kamatama pa je kasnije u podnesku od 16. ožujka 2026. povukao tužbu u odnosu na taj dio tužbenog zahtjeva, čemu se tuženik usprotivio u podnesku od 27. travnja 2026. Budući da je o tom dijelu tužbenog zahtjeva već pravomoćno odlučeno presudom VTS-a poslovni broj PŽ-5099/2013 od 2. ožujka 2017. zbog čega se radi o pravomoćno presuđenoj stvari, sud je na temelju odredaba članka 193. stavka 2. i članka 333.

stavka 2. ZPP-a odbacio tužbu u odnosu na navedeni dio tužbenog zahtjeva. Stoga je odlučeno kao u točki I. izreke rješenja.

8. Tužitelj je podneskom od 30. travnja 2025. tužbeni zahtjev uskladio s nalazom i mišljenjem sudskog vještaka Igora Finka te precizirao da po osnovi preplaćenih radova od tuženika umjesto 15.020,92 EUR potražuje iznos od 17.582,46 EUR s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na cjelokupni navedeni iznos od 27. lipnja 2006. do isplate. Prema stajalištu suda, navedena objektivna preinaka tužbe odnosi se na povećanje postojećeg tužbenog zahtjeva za iznos od 2.561,54 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje proizlazi iz iste činjenične i pravne osnove i svrsishodna je za konačno razrješenje spornih odnosa među strankama, a tužitelj navedenu preinaku nije mogao učiniti u ranijoj fazi postupka s obzirom na vrijeme zaprimanja nalaza i mišljenja sudskog vještaka, Stoga je, na temelju odredaba članka 190. stavka 2. i članka 191. stavka 1. ZPP-a, sud dopustio navedenu objektivnu preinaku tužbe. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke rješenja.

9. U ponovnom suđenju sud je u dokaznom postupku izveo dokaze čitanjem isprava u spisu, i to: ugovora br. 12/2006 od 12. svibnja 2006. (str. 7-10 spisa), troškovnika električnih instalacija i sustava za dojavu od požara (str. 11-19 i 166-174 spisa), liste računa s priloženim računima (str. 20-23 spisa), izvadaka o stanju i prometu po računu (str. 24-27 spisa), dopisa tužitelja od 10. rujna 2007. s povratnicom (str. 28-29 spisa), dopis tužiteljevog punomoćnika od 24. listopada 2007. (str. 30 spisa), mail poruke tuženika od 8. studenog 2007. (str. 31 spisa), mail poruke tuženika od 27. studenog 2007. (str. 32 spisa), dopisa o raskidu ugovora od 7. prosinca 2007. (str. 33-34 spisa), građevinske dozvole od 29. rujna 2008. (str. 48-51 spisa), računa COTRA d.o.o. (str. 52 spisa), dopisa tuženika od 23. rujna 2006. (str. 57, 149 i 348 spisa), dopisa tuženika od 7. kolovoza 2006. (str. 58 i 150 spisa), fotografija ampermetra i kablova (str. 59 spisa), izvansudske nagodbe (str. 74 spisa), troškovnika električnih instalacija i sustava za dojavu požara (str. 166-174 spisa), popisa izdatnica II (str. 175 spisa), računa raznih dobavljača (str. 176-225 spisa), glavnog projekta električnih instalacija i sustava za dojavu požara (str. 236-326 spisa), dopisa Upravnog odjela za prostorno uređenje, gradnju i zaštitu okoliša Ispostava Zaprešić od 3. travnja 2012. (str. 329 spisa), građevinske dozvole od 29. rujna 2006. sa službenom bilješkom (str. 332-337 i 342-345 spisa), rješenja Upravnog odjela za prostorno uređenje, gradnju i zaštitu okoliša Ispostava Zaprešić od 20. travnja 2012. (str. 346-347 spisa), fotografija ormarića za struju (str. 395-399) te izvotka iz obrtnog registra.

Pročitani su zapisnici o saslušanju stranaka - Petra Županića kao direktora tužitelja od 10. veljače 2009. (str. 65-69 spisa) te tuženika Ivana Mirta od 14. rujna 2009. (str. 155-157 spisa).

Pročitani su nalaz i mišljenje te dopunski nalaz i mišljenje sudskog vještaka Dragutina Praničevića s priložima (str. 77-134 i 414-701 spisa) te su pročitani zapisnici o saslušanju navedenog vještaka.

Provedeno je vještačenje po sudskom vještaku za elektrotehniku dipl. ing. Igoru Finku (ENERGO-PRO-FI d.o.o.) te je navedeni vještak saslušan na ročištima za glavnu raspravu od 29. kolovoza 2025. i 28. svibnja 2026.

Sud nije izveo dokaze saslušanjem svjedoka Erola Čičića i Ivana Bukvića budući da je odlučne činjenice u ovom postupku bilo moguće utvrditi iz isprava koje se nalaze u spisu i drugih izvedenih dokaza.

10. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a, sud je utvrdio tužbeni zahtjev osnovanim.

11. Predmet spora je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 17.582,47 EUR s pripadajućim zateznim kamata koji se odnosi na razliku između vrijednosti radova koje je tuženik obavio za tužitelja na temelju Ugovora br. 12/2006 od 12. svibnja 2006. i iznosa naknade koju je za te radove tužitelj isplatio tuženiku.

12. Nije sporna činjenica da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor br. 12/2006 od 12. svibnja 2006. (dalje: ugovor) te da se tim ugovorom tuženik kao izvoditelj obvezao za tužitelja kao naručitelja izvršiti elektroinstalacijske radove na objektu montažna hala u Donjoj Bistri sve prema troškovniku i projektu izrađenom od tvrtke AMG STUDIO d.o.o. (članak 1. ugovora), kao ni činjenica da je ugovorena cijena navedenih radova iznosila 579.500,00 kn (članak 2. ugovora), a navedeno proizlazi i iz ugovora koji se nalazi u spisu (str. 7-10 spisa).

Nije sporna činjenica da je na temelju članka 3. ugovora tužitelj tuženiku u cijelosti isplatio prvu ratu u visini od 35% ugovorene vrijednosti radova što iznosi 202.825,00 kn s uključenim PDV-om i drugu ratu u visini od 30% ugovorene vrijednosti radova što iznosi 173.850,00 kn s uključenim PDV-om te da je treću ratu koja glasi na iznos od 35% ugovorene vrijednosti radova što iznosi 202.825,00 kn s uključenim PDV-om tužitelj platio tuženiku samo djelomično uplatom iznosa od 30.000,00 kn, odnosno nije sporno da je tužitelj tuženiku na temelju članka 3. ugovora isplatio ukupan iznos od 406.674,98 kn, a navedeno proizlazi i iz prometa po računu tužitelja (str. 24-27 spisa).

Nije sporna činjenica da tuženik u roku predviđenom člankom 4. ugovora, dakle do 30. lipnja 2006., nije završio predmetne radove, a ta činjenica proizlazi i iz dopisa tužiteljevog punomoćnika od 24. listopada 2007. (str. 30 spisa).

Nije sporna činjenica da je ugovor raskinut dopisom tužitelja od 7. prosinca 2007., a navedeno proizlazi i iz dopisa o raskidu ugovora od 7. prosinca 2007. (str. 33-34 spisa).

13. Sporna je vrijednost radova koje je tuženik obavio za tužitelja na temelju ugovora.

Sporni su tijek i stopa zateznih kamata.

Sporno je utječe li činjenica da je tuženik prestao biti vlasnikom obrta na ovaj postupak.

Sporno je je li nastupila zastara sporne tražbine.

14. U parničnom postupku svaka stranka treba dokazati istinitost tvrdnji o postojanju činjenica koje su za nju povoljne, na kojima zasniva svoje zahtjeve i prigovore, osim ako iz zakona ne proizlazi drukčije (članak 7. stavak 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a).

15. Iz iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu Petra Župarića u bitnome proizlazi da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor br. 12/2006, da je na temelju tog ugovora tuženik pristupio obavljanju određenih elektro-instalaterskih radova za tužitelja te da je tužitelj tuženiku isplatio iznos od 30.000,00 kn na ime zadnje rate i prije nego li je to bio u obvezi učiniti. Sud je u pogledu navedenoga prihvatio navedeni iskaz budući da je jasan i uvjerljiv te u skladu s ispravama u spisu. Iz preostalog dijela iskaza u bitnome

proizlazi kako je tuženik kasnio s izvođenjem radova te kako su postojale primjedbe na radove koje je obavio tuženik. Zbog toga na temelju tog dijela iskaza sud nije mogao utvrditi činjenice odlučne za donošenje presude o tužbenom zahtjevu.

16. Iz tuženikovog iskaza u bitnome proizlazi opis dinamike izvođenja radova za tužitelja te određeni nedostaci u projektnoj dokumentaciji zbog kojih tuženik tvrdi da nije mogao u cijelosti i na vrijeme obaviti radove za tužitelja. S obzirom na navedeno, sud na temelju tuženikovog iskaza nije mogao utvrditi činjenice odlučne za donošenje presude o tužbenom zahtjevu.

17. Iz nalaza i mišljenja od 25. kolovoza 2009. (str. 77-134 spisa) sudskog vještaka Dragutina Praničevića u bitnome proizlazi da ukupna vrijednost radova koje je tuženik obavio za tužitelja po osnovi ugovora iznosi 274.199,88 kn s PDV-om. Nadalje proizlazi da tuženik kao izvođač nije prijavio gradilište niti vodio građevinski dnevnik te da radove nije fakturirao prema građevinskoj knjizi pa je jedini mogući način ustanovljenja dovršenosti radova i ukupne količine izvedenog rada isključivo pregled radova na objektu. Osim toga proizlazi da je obavio „očevid“ na objektu te u prvom obilasku zabilježio stanje izvedenosti opisno te je izradio dokazne fotografije stanja izvedenosti na dan prvog „uviđaja“ na objektu. (str. 81 i 84 spisa).

Saslušan na ročištu od 20. travnja 2010. sudski vještak Praničević je, između ostaloga, iskazao da tuženik uopće nema valjanu dokumentaciju o izvođenju radova, tj. građevinsku knjigu ili građevinski dnevnik te da tuženik ništa od toga nema potpisano niti to postoji, tako da u stvari tuženik nema dokaza o izvedenim radovima, a vještak je svoj nalaz i mišljenje dao na temelju onog stanja kakvo je našao na licu mjesta neposrednim uvidom (str. 146 spisa).

Iz dopune nalaza i mišljenja od 16. travnja 2018. (st. 414-701 spisa) sudskog vještaka Praničevića u bitnome proizlazi da je ukupna vrijednost radova koje je tuženik obavio za tužitelja na temelju ugovora 410.368,47 kn s PDV-om.

18. Budući da su u procjeni vrijednosti radova koje je tuženik obavio za tužitelja na temelju ugovora postojala znatna odstupanja između nalaza i mišljenja vještaka Praničevića od 25. kolovoza 2009. i dopune tog nalaza i mišljenja od 16. travnja 2018., sud je, vodeći pritom računa i o uputi VTS-a iz ukidnog rješenja da se nalaz izradi primjenom ugovorenih cijena na utvrđeni opseg tuženikovog posla, odredio novo vještačenje po stalnom sudskom vještaku za elektrotehniku Igoru Finku (članak 261. stavci 2. i 3. ZPP).

19. Iz nalaza i mišljenja od 11. travnja 2025. (str. 743-761 spisa) sudskog vještaka Finka u bitnome proizlazi da je stvarnu količinu radova izvedenih po ugovoru od strane tuženika na predmetnoj građevini zbog vremenskog odmaka i činjenice da su radovi u međuvremenu dovršeni od strane drugog izvođača moguće utvrditi isključivo na temelju podataka iz sudskog spisa i elaborata izrađenog po vještaku Dragutinu Praničeviću. Nadalje proizlazi da je ukupna vrijednost ugovorenih elektro radova po ugovoru iznosila 579.500,00 kn s PDV-om, da procijenjena vrijednost odrađenih radova od strane tuženika iznosi 274.199,88 kn s PDV-om te da je tužitelj tuženiku na ime radova u više navrata ukupno uplatio iznos od 406.674,98 kn s PDV-om.

Iz dopune nalaza i mišljenja od 17. listopada 2025. (str. 780-782 spisa) sudskog vještaka Finka proizlazi da je prema podacima iz nalaza i mišljenja vještaka Praničevića iz kolovoza 2009. utvrđen stupanj završenosti radova od 47,32%, odnosno

da su izvedeni radovi u iznosu od 274.199,88 kn s PDV-om te da je navedeni iznos utvrđen uz primjenu ugovorenih cijena između stranaka. Dalje proizlazi da je naknadnom dopunom vještačenja od strane vještaka Praničevića iz ožujka 2018., također uz primjenu ugovorenih cijena, procijenjena vrijednost obavljenih radova na 410.368,47 kn s PDV-om, odnosno stupanj dovršenosti radova od 70,81%. Osim toga proizlazi da razlika između ta dva iznosa procijenjene vrijednosti radova koje je tuženik obavio za tužitelja proizlazi iz činjenice da je naknadna dopuna vještaka Praničevića utemeljena na građevinskoj knjizi koju je tuženik naknadno dostavio u spis te napominje da ta građevinska knjiga nije bila ovjerena od strane nadzornog inženjera, već je bila ovjerena od strane sudskog vještaka Praničevića i to 12 godina nakon radova. Također proizlazi da s obzirom na veliki vremenski odmak od vremena radova, visok stupanj nesuglasja između stranaka i činjenicu da je drugi izvođač radova preuzeo i dovršio posao bez odgovarajućeg primopredajnog zapisnika i očitovanja nadzornog inženjera, vještak nije u mogućnosti jednoznačno prema ugovornom troškovniku za svaku stavku pojedinačno odrediti stupanj dovršenosti te na taj način ne može niti odrediti jednoznačno vrijednost izvedenih radova od strane tuženika, ali da vještak može utvrditi da je tuženik ugovorio radove po osjetno nižoj vrijednosti od one koja se uzimala kao procjena tržišne vrijednosti u to vrijeme.

Saslušan na ročištu 28. svibnja 2026. sudski vještak Fink je u odnosu na građevinsku knjigu dodatno istaknuo kako je ona u spis dostavljena 10 ili više godina nakon početka ovog postupka te je s jedne strane ovjerena od tuženika kao izvođača radova te s druge strane od sudskog vještaka Dragutina Praničevića. Nadalje je napomenuo da građevinska knjiga mora biti ovjerena, s jedne strane, od ovlaštenog inženjera kojeg imenuje izvođač radova, vlasnik ili direktor tvrtke koja izvodi radove, a s druge strane od nadzornog inženjera – ovlaštenog inženjera elektrotehnike kojeg imenuje investitor pa u konkretnom slučaju obje strane koje su potpisale građevinsku knjigu nisu za to bile ovlaštene, odnosno kompetentne.

20. Sud je u odnosu na utvrđenje vrijednosti radova izvedenih od strane tuženika u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Praničevića od 25. kolovoza 2009. kao i nalaz i mišljenje vještaka Finka od 11. travnja 2025. s dopunom tog vještačenja od 17. listopada 2025. te je na temelju tih nalaza utvrdio da vrijednost radova koje je tuženik obavio za tužitelja na temelju ugovora iznosi 274.199,88 kn s PDV-om. Navedene nalaze i mišljenja sud je prihvatio jer su međusobno suglasni, jasni, uvjerljivi i ne kontradiktorni, a u osnovi se temelje na neposrednom opažanju vještaka Praničevića koji je 2009. obavio neposredan pregled predmeta vještačenja na licu mjesta i utvrdio stanje izvedenih radova.

21. Sud nije prihvatio dopunsko vještačenje vještaka Praničevića od 16. travnja 2018. (st. 414-701 spisa) koje se temelji na građevinskoj knjizi koju je tuženik naknadno dostavio u spis. Naime, uvidom u građevinsku knjigu (str. 542-682 spisa) koja je u spis dostavljena kao prilog 6 dopunskom vještačenju od 16. travnja 2018., a koju je tuženik dostavio sudskom vještaku nakon ukidnog rješenja VTS-a, utvrđeno je da je potpisana od strane tuženika kao izvođača i sudskog vještaka Dragutina Praničevića, ali ne i od strane ovlaštenog nadzornog inženjera. Također, sam vještak Praničević je u svojem vještačenju od 25. kolovoza 2009. između ostaloga, utvrdio kako tuženik kao izvođač nije prijavio gradilište niti vodio građevinski dnevnik i građevinsku knjigu pa da je jedini mogući način ustanovljenja dovršenosti radova i ukupne količine izvedenog rada isključivo pregled radova na objektu, a to je potvrdio i u svojem iskazu od 20. travnja 2010. Slijedom navedenog sud nije prihvatio dopunsko

vještačenje vještaka Praničevića od 16. travnja 2018. kojim je vrijednost izvedenih radova tuženika procijenjena u iznosu od 410.368,47 kn s PDV-om.

22. S obzirom na to da je nesporno kako je ugovor raskinut 7. prosinca 2007., s tim danom nastupili su učinci raskida iz članka 368. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/2005, dalje: ZOO). Tim je odredbama propisano da su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete (stavak 1.), pri čemu ona strana koja je ispunila ugovor potpuno ili djelomično ima pravo na povrat onoga što je dala (stavak 2.), a ako obje strane imaju pravo zahtijevati vraćanje danog, uzajamna vraćanja obavljaju se po pravilima za ispunjenje dvostranoobveznih ugovora (stavak 3). Svaka strana duguje drugoj naknadu za koristi koje je u međuvremenu imala od onoga što je dužna vratiti, odnosno nadoknaditi (stavak 4.), a strana koja vraća novac dužna je platiti zatezne kamate od dana kad je primila isplatu (stavak 5.).

23. Stoga u skladu s citiranim odredbama ZOO-a tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati isplatu onog dijela iznosa uplaćenog tuženiku po osnovi naknade za ugovorene radove koji prelazi utvrđeni iznos vrijednosti radova koje je tuženik na temelju ugovora stvarno obavio za tužitelja. Budući da je tužitelj po osnovi naknade za obavljanje elektro instalaterskih radova na temelju ugovora tuženiku u više navrata isplatio ukupan iznos od 406.674,98 kn, dok je na temelju izvedenih dokaza utvrđeno da vrijednost radova koje je tuženik izveo za tužitelja iznosi 274.199,88 kn s PDV-om, sud je utvrdio da, u skladu s citiranim odredbama članka 368. ZOO-a, tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati isplatu iznosa od 132.475,10 kn, odnosno 17.582,46 EUR.

24. Na navedeni iznos tužitelj ima pravo i na zatezne kamate na temelju članka 368. stavka 5. ZOO-a, i to po stopi propisanoj za ostale odnose budući da se ne radi o tražbini iz trgovačkog ugovora, niti iz ugovora između trgovca i osobe javnog prava, već o tražbini na temelju odredbi članka 368. ZOO-a o pravilima koja uređuju posljedice raskida ugovora. Iz izvadaka o stanju i prometu po računu (str. 24-27 spisa) utvrđeno je kako je tužitelj iznos od 30.000,00 kn, odnosno 3.981,68 EUR isplatio tuženiku 24. siječnja 2007., dok je ostale isplate tuženiku obavio 7. i 8. lipnja 2006. te 15. svibnja 2006., dakle prije 27. lipnja 2006. od kojeg datuma tužitelj potražuje zatezne kamate na utuženi iznos. S obzirom na navedeno, tužitelj na dio spornog iznosa od 13.600,78 EUR ima pravo na zatezne kamate od zatraženog datuma 27. lipnja 2006., dok na dio spornog iznosa od 3.981,68 EUR ima pravo na zatezne kamate tek od 24. siječnja 2007. budući da je tog dana navedeni iznos isplatio tuženiku. Stoga na iznos od 3.981,68 EUR tužitelj neosnovano zahtijeva isplatu zateznih kamata za razdoblje od 27. lipnja 2006. do 23. siječnja 2007.

25. Nije od utjecaja na ishod ovog postupka, niti na pasivnu legitimaciju tuženika činjenica da je u međuvremenu nakon podnošenja tužbe u ovom postupku tuženik prestao biti vlasnikom obrta. Naime, uvidom u izvadak iz obrtnog registra za obrt IML ELEKTRO utvrđeno je da je 5. siječnja 2011. tuženik Ivan Mirt istupio iz navedenog obrta. Nije sporno da je u vrijeme sklapanja ugovora od 12. svibnja 2006. tuženik bio vlasnik predmetnog obrta te je prava i obveze iz navedenog ugovora kao vlasnik obrta osobno preuzeo budući da obrt nema pravnu osobnost i ne može sudjelovati u pravnom prometu niti biti stranka u postupku, već to može samo obrtnik kao fizička osoba koja obavlja obrt, u konkretnom slučaju tuženik (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, poslovni broj Rev 140/2021-2 od 23. veljače 2021.). Osim toga, upravo

vlasnik obrta odgovara za obveze koje nastanu u obavljanju obrta, dok su u konkretnom slučaju obveze prema tužitelju na temelju ugovora nastale upravo u trenutku kada je tuženik bio vlasnik obrta te je kao takav preuzeo te obveze zbog čega upravo tuženik kao fizička osoba odgovara za te obveze.

26. Nije osnovan prigovor zastare. Naime, u konkretnom slučaju nesporno je kako je ugovor raskinut 7. prosinca 2007. od kojeg je dana počeo teći opći zastarni rok od 5 godina (članak 225. ZOO-a) za ostvarenje tužiteljeve tražbine po osnovi članka 368. stavka 2. ZOO-a. Budući da je tužitelj podnio tužbu 18. prosinca 2007., odnosno tek sedam dana nakon raskida ugovora, razvidno je kako u konkretnom slučaju nije nastupila zastara tužiteljeve tražbine. Također, nije nastupila niti zastara u odnosu na preinačeni dio tužbe koji je tužitelj na posve novoj činjeničnoj i pravnoj osnovi istaknuo u rujnu 2009. budući da je do tog datuma od dana raskida ugovora proteklo nešto manje od dvije godine. Nije nastupila niti zastara u odnosu na povećani tužbeni zahtjev od 30. travnja 2025. budući da je navedenom preinakom tužitelj samo iz iste činjenične i pravne osnove povećao svoj tužbeni zahtjev kako bi ga uskladio s nalazom i mišljenjem sudskog vještaka pa je u konkretnom slučaju zastara prekinuta već podnošenjem tužbe (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Su-IV-123/2024-5.od 27. svibnja 2024.).

27. Uzevši u obzir navedeno sud je utvrdio kako ostale tuženikove tvrdnje, uključujući i one koje se odnose na primjedbe na izvedbeni projekt i građevinsku dozvolu, ne utječu na odluku suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva. To iz razloga što je predmet spora tužbeni zahtjev za povrat preplaćenog iznosa po osnovi naknade za radove koje tuženik nije obavio zbog čega je u ovom postupku bilo odlučno utvrditi samo vrijednost stvarno izvedenih radova i iznos koji je tužitelj ukupno platio tuženiku po osnovi naknade za radove koje je tuženik trebao obaviti na temelju ugovora.

28. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točkama I. i II. izreke.

29. Tužitelj je, u odnosu na konačno postavljenu tužbeni zahtjev, uspio u parnici u pogledu glavne stvari u iznosu od 82,05%, a tuženik u iznosu od 17,95% zbog čega tužitelj u odnosu na tuženika ima pravo na naknadu troškova u skladu s odredbom članka 154. stavka 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP/19) u iznosu od 64,10% ukupno priznatog troška.

Tužitelju su kao potrebni (članak 155. stavak 1. ZPP) priznati troškovi sastavljanja tužbe od 11. prosinca 2007. u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23 i 107/25; dalje: OT)), sastavljanja obrazloženog podneska od 15. svibnja 2008. kojim se očituje na odgovor na tužbu u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT), sastavljanja obrazloženog podneska od 8. rujna 2009. kojim se očituje na nalaz i mišljenje vještaka te specificira tužbeni zahtjev u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT), sastavljanja obrazloženog podneska od 16. studenog 2011. kojim se očituje na isprave tuženika u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT) i sastavljanja obrazloženog podneska od 21. listopada 2019. kojim se očituje na dopunu vještačenja u iznosu od 500,00 EUR (Tbr. 8. točka 1. OT).

Za obrazložene podneske od 30. travnja 2025. kojim se očituje na nalaz i mišljenje sudskog vještaka i precizira tužbeni zahtjev te od 17. studenog 2025. kojim

se očituje na dopunu nalaza i mišljenja vještaka tužitelju je priznat trošak u iznosu od 200,00 EUR za svaki podnesak (Tbr. 8. točka 3. OT).

Za podneske od 11. rujna 2008., 19. veljače 2009., 9. ožujka 2009. i 7. svibnja 2009. tužitelju je priznat trošak u iznosu od 50,00 EUR za svaki podnesak (Tbr. 8. točka 4. OT) jer se radi o ostalim podnescima koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka.

Za zastupanje na ročištima 4. rujna 2008., 10. veljače 2009., 20. travnja 2010., 14. rujna 2011., 23. veljače 2012., 10. rujna 2012., 19. rujna 2017., 19. rujna 2019., 6. prosinca 2021., 14. lipnja 2024., 29. kolovoza 2025. i 28. svibnja 2026. tužitelju je priznat trošak u iznosu od 500,00 EUR za svako ročište (Tbr. 9. točka 1. OT) jer se na navedenim ročištima raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi.

Za zastupanje na ročištima od 12. travnja 2012. i 23. ožujka 2026. tužitelju je priznat trošak u iznosu od 250,00 EUR za svako ročište (Tbr. 9. točka 2. OT) jer se na navedenim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima.

Za zastupanje na ročištima od 1. listopada 2008., 4. studenog 2008., 14. siječnja 2009., 8. studenog 2011. i 12. siječnja 2012., tužitelju je priznat trošak u iznosu od 100,00 EUR za svako ročište (Tbr. 9. točka 5. OT) budući da su navedena ročišta odgođena prije početka raspravljanja.

Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova u iznosu od 10.100,00 EUR, što uvećano za PDV od 25% u iznosu od 2.525,00 EUR (Tbr. 46. OT) ukupno iznosi 12.625,00 EUR.

Tužitelj ima pravo i na naknadu zatraženog troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 257,42 EUR (Tar. broj 1. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/1995, 57/1996, 137/2002;), sudske pristojbe na presudu u iznosu od 225,63 EUR (Tar. broj 2 u vezi s Tar. broj 1. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/1995, 57/1996, 137/2002, 125/2011, 112/2012) kao i na naknadu troškova vještačenja u iznosu od 2.510,87 EUR

Stoga bi da je, u cijelosti uspio u sporu, tužitelj imao pravo na naknadu troškova u iznosu od 15.618,92 EUR. Međutim, s obzirom na postignuti uspjeh, tužitelj ima pravo naknadu 64,10% tog iznosa, odnosno 10.011,73 EUR.

Na te troškove tužitelj ima pravo i na zatezne kamate od dana donošenja ove presude (članak 151. stavak 3. ZPP/19) do isplate, po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26) za ostale odnose.

30. Tužitelju nisu priznati troškovi sastavljanja podnesaka od 9. lipnja 2010., 18. listopada 2010. i 23. listopada 2017. budući da ti podnesci nisu bili potrebni radi vođenja ove parnice u smislu odredbe članka 155. stavka 1. ZPP -a, kao niti trošak sastavljanja podneska od 5. svibnja 2026. u kojem se tužitelj u bitnome osvrnuo na dotadašnji tijek postupka i u bitnome ponovio tvrdnje koje je iznosio već ranije u tijeku postupka.

Također, tužitelju nisu priznati troškovi sastavljanja podnesaka od 20. travnja 2011. i 19. studenoga 2026. jer se podnesci s tim datumom ne nalaze u spisu pa se ne radi o stvarnim izdacima koji su za tužitelja nastali u povodu ili u tijeku ovog postupka (članak 151. stavak 1. ZPP).

Stoga tužitelj nema pravo na naknadu troškova u ukupnom iznosu od 11.599,76 EUR s pripadajućim zateznim kamatama pa je u tom dijelu odbijen njegov zahtjev za naknadu troškova kao neosnovan.

31. Slijedom navedenoga, o troškovima je odlučeno kao u točkama III. i IV. izreke presude.

Zagreb, 10. srpnja 2026.

Sudac
mr. sc. Ivana Koštarić Fegeš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku 8 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od dostave prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088a-94124**

Kontrolni broj: **0daaf-4038b-ab8f0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA KOŠTARIĆ FEGEŠ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.